

ANOMALIAS

¿Qué 's un can d' anomalias
la present societat?
¿Qué tot son embusterías?
Ben clá ho deixo jó probat.

Molts coneix que per nom tenen
al inversa del que son;
y molts áltres que preténen,
com veurán, riure's del nom.

Un «Fuster» que fa «sabatas»
un «Sastra» que 's sombraré
un «Polít» que du mes «tacas»
que no treu un tintoré.

Un «Bonhóm» que 's á presiri,
un «Prim», «gros» á reventá;
un «Gras», «prim», molt mes que un siri
y un que 's «Rich», viu de «captá».

Un «Pagés» que 's catedràtich»,
un «Mestre» que «no sab ré»,
un «Alegre» 's mort de fástich
y un «Candela» que 's «forné».

Un «Sagristá» que 's «sereno»,
un que 's «Franch» molt «orgullós»,
un «Blanch», «negre», de moreno,
y un «Moreno», que 's molt «rós».

Un «Passifich» del «troneras»,
un «Casas», que vá á lloguer,
un gran «domadó de Féras»
que li pega «sa muller».

Un «Corredó», sense «cama»,
un «Vista», que «no veu rés»,
un «Just», que li «Falta» gana
y li sóbran molts diners.

Un d' aquets «cúralo todo»
y qu' ell sémpré está malalt;
un gran «baix que 's á n' el coro
que d' tots es lo «més alt.»

Un «Campané» que 'n sa vida
una «iglesia» á visitat,
un que «assegura la vida»
y «deixa morí al cunyat».

Un «Conservadó» de casta
qu' ha quedat arruhalat;
un «Sagasta» que no 's gasta.
y per éll, tots hem «gastat»

Los «Partits» en la política
també son un mal entès,
puig com viuen de crítica
son per mí «massa sensés»,

Així te rahó 'l que cobra,
millor dit, los «hissendats»;
ja que sémpré es sols 'l «pobre»
lo qui paga 'ls plats trencats.

¿Qué 'ls hi sémble lo que 'ls dèya?
¿Tróvan, donchs, que 's tot vritat?
¡Si fins jó, que no m' ho créya,
fassilment ho he combinat.

LLUÍS MATAS Y CARRÉ.

QUEIXARSE SENS RAHÓ

Per tot arreu hont aneu, sentireu sempre la mateixa canterella. Tots els oficis y carreras sens cap excepció 's queixan continuament de sa precaria situació. La classe alta de la societat exposa ab termes exagerats sos gastos extraordinaris y 'ls considerables tributs qu' han de satisfacer al erari públich, mentres que 'ls rédits que produheixen sos cruents capitals son mol escasos comparats ab els que produhian mol temps enrera.

La classe mitjana crida també airada per no poguer soportar sos gastos perque, diu, son grandiosos, entretant que 'ls ingressos son insignificants.

La classe treballadora, per últim, s' esqueixa la boca queixantse ab violentas expressións de la petita remuneració que reb per son treball assíduu, y dels enormes gastos y gastets que te per satisfacer y que, á son dir, no 'ls permeten quasi menjar com las personas, ni vestirse gayre be millor que un insurrecte. Si hem de confessar la vritat, hi ha mol poca rahó de semblans queixas, las mes de las voltas sens motiu.

Siguém franchs. En ma pobre opinió si nostres antepassats ó nostres avis poguessin tornar al mon dels vius, de segur quedarian admirats al véurer lo gran faust de la aristocracia, lo colos-